

НОВ УСПЕХ НА БЪЛГАРСКАТА МУЗИКА

ВТОРИЯТ КОНЦЕРТ НА БЕРЛИНСКИЯ СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР

С оправдано възлиение фестивалната публика очакваше второто появяване на концертния подиум на берлинските симфонични, които предната вечер авторитетно и покоряващо демонстрираха своето майсторство. А и програмата на втория концерт беше определена интерес: първо, с изпълнението на една представителна творба от нашата симфонична литература и второ — другите две пиеси предлагана от ви преживявания на любителите и ценителите на симфоничното изкуство.

Дирижираше младият Гюнтер Хербинг. Преди всичко да обобщим прекрасните впечатления, които направи неговото изкуство. Извънредно емоционален, с подчертан лиричен натюрел, академически яс на мануална техника — фино детайлирана, красиво и образно обогатена, Гюнтер Хербинг спечели публиката още с първите тактове от „Дивертименто“ на Васил Казанджиев. Спечели я с големия комплимент: между него и оркестровия колектив нямаше диригентски пулт, а творческа близост осъществена от овладяната (наизуст) до най-тънки подробности партитура, разбрана и преживяна от край до край. Русенският фестивален подиум познава редица изтъкнати чужди диригенти интерпретиращи български творби, но подобно уважение — да положим любов, труд и да дирижираш без партитура — за първи път ни бе оказано от сърдечния и талантив млад диригент на Берлинския симфони-

чен оркестър. Този подкупващ сърцата факт прерасна в истински възторг, който съпътствуваше „протичането“ на музикалното изпълнение. От концертния подиум струеше непрекъсната ритмическа и мелодическа красота, безкрайно многообразие от веселост и гротескен хумор — бликаше свежест и наслада.

Втората нисла от програмата бе популярната Щраусова симфонична поема „Дон Жуан“. И в нея Гюнтер Хербинг и берлинските симфонични показаха високите си професионални достойнства. Богатата, с пища цветистост партитура на всепризнатия майстор на симфоничната палитра Рихард Щраус даде възможност още по-обхватно да опознаем чудесния симфоничен колектив на берлинчани.

Гюнтер Хербинг се беше слад изцяло със свирещия с увлечението оркестър и „показваше“ себе си само при пластичното извеждане на звучация колектив в нови темпа, при педнадесетте пречупвания на движението и промяната на двестите платна. Гюнтер Хербинг е диригент от съвременен тип. Той нито насилва, нито „изтръгва“ от оркестъра удовлетворяваща въображението му звукова представа — напротив, с галавната образност на жеста съпореживява и подхранва одухотвореното от културата и таланта на сътрудниците му изпълнение.

Цялата концертна вечер щеше да остави едно силно естетическо удоволствие, ако

във втората част Брамсовата симфония № 1 не ни смути традиционната (в хубавия смисъл на думата) потребност на слушателя да чуе любимата си симфония в оня драматургичен план, който и дава дълбочина, трагическа задълбоченост и мъдра лиричност. „И ако трябва да бъдем последователни в оценката си за диригентския талант на Гюнтер Хербинг, трябва да отбележим, че причината за това се крие в различното между особеностите на Брамсовия симфонизъм и неговото разбиране и чувствуване от страна на диригента. Брамс е труден! Труден е, защото е безкрайно мелодичен, защото подвежда и изпълнителите, и слушатели в хоризонтално прочитане на симфоничните му партитури, защото се харесва дори и когато бъде пренебрегната или по-леко докосната дълбочината му душевност. Брамс изисква не само емоционална чувствителност, но и мъдрост — изисква дългогодишна интерпретаторска опитност. Уверени сме, че успоредно със създаването и патрешването на опит и познавателна близост с автори като Брамс и с проведението като неговите симфонии, младият, пак подчертаваме — твърде интересен и талантив диригент — Гюнтер Хербинг ще обогати своето авторитетно „може“ и ще се нареди сред онзи неголям брой диригенти, чиято интерпретаторска сила излъчва сърдечност, ум и воля.

Илия ТЕМКОВ